

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 182/02-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. novembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť M. Z., toho času v Ústave na výkon väzby v N., ktorou namietal porušenie svojich práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava, Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v trestnom konaní vedenom proti nemu na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 1 T 13/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Z. o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2002 doručená sťažnosť M. Z., toho času v Ústave na výkon väzby v N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich práv zaručených v čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava, Krajského súdu v Trnave a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v trestnom konaní vedenom proti nemu väzobne na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 1 T 13/02.

Sťažnosť sťažovateľa nespĺňala náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

K sťažnosti nebolo pripojené splnomocnenie pre advokáta alebo komerčného právnik na zastupovanie sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, tak ako to ustanovuje § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažnosť navyše neobsahovala formuláciu návrhu rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením svojich práv od ústavného súdu domáha (petit), vymedzenú presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohla byť prevzatá do výroku rozhodnutia ústavného súdu (II. ÚS 37/02, III. ÚS 78/02).

Ústavný súd pritom sťažovateľa o náležitostiach návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podrobne poučil v liste z 3. septembra 2002 vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 986/02.

Sťažovateľ aj napriek vyššie uvedenej skutočnosti nepripojil k svojej sťažnosti z 18. októbra 2002 doručenej ústavnému súdu 24. októbra 2002 splnomocnenie podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde ani o ustanovenie právneho zástupcu ústavným súdom nepožiadal (s podmienkami, ktorých splnenie je predpokladom ustanovenia právneho zástupcu ústavným súdom fyzickej osobe alebo právnickej osobe bol sťažovateľ oboznámený v uznesení ústavného súdu č. k. IV. ÚS 20/02-26 z 19. septembra 2002, ktorým ústavný súd nevyhovел jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 20/02) a nevymedzil návrh rozhodnutia presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť prevzatý do výroku rozhodnutia ústavného súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd odmietol sťažnosť v tomto prípade pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. novembra 2002